

Sygn. akt VII U 1974/15

POSTANOWIENIE

Dnia 03.02.2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu jawnym

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Joanna Sawicz

Protokolant :st. sekretarz sądowy Gabriela Zaborowska

po rozpoznaniu sprawy **D. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 22.10.2015 r. Nr (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

Sygn. VII U 1974/15

UZASADNIENIE

D. R. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22.10.2015 r. ustalającej wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres 10.2012-05.2015 r., ubezpieczenie zdrowotne za okres 11.2012-05.2015 r. oraz Fundusz Pracy za okres 10.2012-05.2015 r. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że od dnia 01.10.2012 r. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w W. s.r.o. z/s na Słowacji, za wynagrodzeniem w wysokości 40 euro miesięcznie, wskutek czego powinien podlegać ustawodawstwu słowackiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego od dnia 01.10.2012 r.

Na rozprawie w dniu 03.02.2016 r. wnioskodawca oświadczył, że nie kwestionuje wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy określonej w zaskarżonej decyzji i sprecyzował, że domaga się ustalenia, że od dnia 01.10.2012 r. podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2400 zł, podnosząc że do dnia 30.09.2012 r. wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Strona pozwana wskazała, że od dnia 01.10.2012 r. wnioskodawca wyrejestrował się z ubezpieczeń społecznych w Polsce, z uwagi na zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na terytorium Słowacji. Strona pozwana podkreśliła, że decyzją z dnia 18.01.2013 r. ustalono właściwość ustawodawstwa polskiego dla wnioskodawcy, a odwołanie od tej decyzji zostało oddalone. Strona pozwana zaznaczyła, że decyzją z dnia 12.02.2015 r. ustalono że wnioskodawca podlega ubezpieczeniom społecznym w Polsce od dnia 01.10.2012 r., a decyzji tej wnioskodawca nie zaskarżył. Strona pozwana podkreśliła, że zaskarżona decyzja z dnia 22.10.2015 r. stanowi rozliczenie składek na koncie ubezpieczeniowym wnioskodawcy i jest

rezultatem uprawomocnienia się decyzji o podleganiu ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Wnioskodawca D. R. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) od dnia 01.01.2010 r. w K. w zakresie robót budowlanych. Z tego tytułu dokonał zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego opłacając regularnie składki. W dniu 01.10.2012 r. pomiędzy wnioskodawcą a przedsiębiorstwem (...) s.r.o., 022 01 Č. P. została zawarta umowa o pracę. Zgodnie z ww. umową praca najemna miała być wykonywana przez wnioskodawcę na terenie Republiki Słowackiej, czas pracy wynosił 10 godzin miesięcznie, a wynagrodzenie ustalono na kwotę 40 euro miesięcznie. Pismem z dnia 19.11.2012 r. wnioskodawca poinformował stronę pozwaną, iż prowadzi działalność gospodarczą i od 01.10.2012 r. podjął pracę na Słowacji w firmie (...). W związku z powyższym wnioskodawca wniósł o ustalenie właściwego ustawodawstwa dla jego osoby, a także dołączył umowę o pracę z dnia 01.10.2012 r. Pismem z dnia 12.12.2012 r. strona pozwana wezwała wnioskodawcę do przedłożenia dodatkowych dokumentów m.in. schematu pracy, zawierającego czas pracy w Słowacji, dowodu podróży, potwierdzenia wpłaty wynagrodzenia. Po przedłożeniu żądanych dokumentów strona pozwana w dniu 18.01.2013 r. wydała decyzję nr (...) stwierdzającą, że dla wnioskodawcy w okresie od dnia 01.10.2012 r. w zakresie zabezpieczenia społecznego ma zastosowanie ustawodawstwo polskie.

Wnioskodawca odwołał się od decyzji strony pozwanej z dnia 18.01.2013 r., żądając ustalenia dla niego właściwości ustawodawstwa słowackiego w zakresie zabezpieczenia społecznego. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17.09.2013 r. sygn. VII U 402/13 odwołanie wnioskodawcy zostało oddalone, ponieważ praca wykonywana w oparciu o umowę zawartą z W. s.r.o. miała charakter marginalny. Wnioskodawca złożył apelację od ww. wyroku, która wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08.05.2014 r. sygn. III AUa 2716/13 została oddalona.

Wobec uprawomocnienia się decyzji z dnia 18.01.2013 r., w dniu 16.02.2015 r. strona pozwana wydała decyzję nr (...), na podstawie której stwierdziła, że wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu w okresie od 01.10.2012 r., określając podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia i Fundusz Pracy. Decyzja ta została doręczona wnioskodawcy w dniu 18.02.2015 r., a wnioskodawca nie złożył od niej odwołania, wskutek czego decyzja o ustaleniu podlegania ubezpieczeniom społecznym i wysokości podstawy wymiaru składek za okres od dnia 01.10.2012 r. uprawomocniła się z dniem 18.03.2015 r.

W dniu 17.02.2015 r. wnioskodawca złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją z dnia 18.01.2013 r. Decyzją z dnia 17.03.2015 r. strona pozwana nie stwierdziła nowych okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania i odmówiła wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 18.01.2013 r., a wnioskodawca nie składał odwołania od tej decyzji.

Z dniem 15.05.2015 r. wnioskodawca zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej.

Pismem z dnia 07.09.2015 r. strona pozwana dokonała zawiadomienia wnioskodawcy o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy za okres od 01.10.2012 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 22.10.2015 r. strona pozwana określiła wysokość zadłużenia wnioskodawcy z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres 10.2012-05.2015 r., ubezpieczenie zdrowotne za okres 11.2012-05.2015 r. oraz Fundusz Pracy za okres 10.2012-05.2015 r. w kwocie łącznej 35029,59 zł.

Wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji z dnia 22.10.2015 r., podnosząc że od dnia 01.10.2012 r. powinien podlegać ustawodawstwu słowackiemu z tytułu zabezpieczenia społecznego. Wnioskodawca nie kwestionował wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą, określonego ww. decyzją. Składając odwołanie wnioskodawca domagał się ustalenia, że z uwagi na umowę o pracę zawartą z W. s.r.o. z/s na Słowacji, w okresie od dnia 01.10.2012 r. właściwym z zakresu zabezpieczenia społecznego jest ustawodawstwo polskie.

Mając na uwadze powyższe, jak również ponowne żądanie wnioskodawcy zawarte w odwołaniu odnośnie ustalenia właściwości ustawodawstwa słowackiego w zakresie zabezpieczenia społecznego od dnia 01.10.2012 r., Sąd stwierdza że żądanie to objęte jest powagą rzeczy osądzonej.

Sąd podkreśla, że w odwołaniu od decyzji z dnia 22.10.2015 r. wnioskodawca nie wskazał aby zaskarżona decyzja zawierała błędne wyliczenie wysokości składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Wnioskodawca w dalszym ciągu podnosił, że zawarcie umowy o pracę z W. s.r.o. z/s na Słowacji, powoduje że powinien on podlegać ustawodawstwu słowackiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego. Nie ulega jednak wątpliwości, że postępowanie w przedmiocie ustalenia właściwego ustawodawstwa co do okresu od dnia 01.10.2012 r. zostało już przeprowadzone przed Sądem Okręgowym w Świdnicy i zakończone prawomocnym wyrokiem z dnia 17.09.2013 r. sygn. VII U 402/13, toczyło się między tymi samymi stronami i obejmowało datę początkową od dnia zawarcia umowy o pracę z W. s.r.o. Mając na uwadze fakt, że wnioskodawca nie kwestionuje wysokości zadłużenia wobec ZUS, a ustalenia ustawodawstwa słowackiego w zakresie zabezpieczenia społecznego od dnia 01.10.2012 r., w myśl art. 366 k.p.c. niniejsze postępowanie objęte jest powagą rzeczy osądzonej.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Umieszczenie tego przepisu w części ogólnej kodeksu postępowania cywilnego oznacza, że ma on zastosowanie również do postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które jest postępowaniem odrębnym, uregulowanym w niniejszym kodeksie. Odwołanie do Sądu Okręgowego od decyzji organu rentowego, inicjujące postępowanie, pełni bowiem rolę pozwu stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie, między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona lub toczy się, odwołanie podlega odrzuceniu (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 19.06.1998 r. II UKN 105/98 opubl. w OSNP 1999/16/529). Podobny pogląd wielokrotnie wyrażał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, uznając że w myśl art. 366 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odwołanie od decyzji organu rentowego podlega odrzuceniu, jeżeli zachodzi powaga rzeczy osądzonej (por. post. S.A. we W. z dnia 23.02.2006r. – sygn. akt III AUz 10/06, z dnia 14.03.2006r. – sygn. III AUz 45/06). Powaga rzeczy osądzonej ma miejsce wówczas, gdy w sprawie wydane zostało prawomocne orzeczenie, którego skutkiem staje się wykluczenie ponownego wniesienia pomiędzy tymi samymi stronami powództwa opartego na tej samej podstawie faktycznej i prawnej. Rozwiązanie to umożliwia stabilizację wydanych orzeczeń, stanowiąc równocześnie jedną z gwarancji konstytucyjnego prawa do sądu (por. wyrok SN z dnia 13.11.2014 r. sygn. V CSK 47/14). Tożsamość przedmiotowa roszczenia objętego prawomocnym orzeczeniem sądu oraz stanowiącego przedmiot nowego powództwa występuje wtedy, gdy żądania są identyczne i jednocześnie jednakowa jest ich podstawa faktyczna i prawna, przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie (por. postanowienie SN z dnia 17.12.2015 r. sygn. I CSK 926/14).

A zatem, skoro ubezpieczony, wnosząc przedmiotowe odwołanie oparł swoje żądanie na tych samych podstawach faktycznych i prawnych, które były podstawą już wcześniejszego postępowania sądowego odnośnie ustalenia ustawodawstwa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego od dnia 01.10.2012 r., to odwołanie to podlega odrzuceniu w myśl art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W rezultacie bowiem na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Prawomocność materialna orzeczenia wyraża się w nakazie przyjmowania przez sądy rozstrzygające inne sprawy, że w danej sytuacji stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z wcześniejszego orzeczenia sądu (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 22.05.2015 r., sygn. I ACa 739/114). Związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która

była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się rozstrzygnięcie jest nietrafna, w późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana. W sytuacji związania prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 03.04.2015 r., sygn. I ACa 992/14). Mocą wiążącą objęte jest to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Moc wiążącą uzyskuje bowiem rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtowała się tak, jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku. Konsekwencją jest niedopuszczalność ponownej oceny prawnej co do okoliczności objętych prawomocnym rozstrzygnięciem (por. wyrok SN z dnia 20.11.2014 r., sygn. V CSK 6/14).

O tożsamości przedmiotu sporu o ustalenie właściwego ustawodawstwa świadczy bowiem nie tylko tożsamość stron, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu i jaki musiałby być przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu. Nie ulega natomiast wątpliwości, że w niniejszym postępowaniu wnioskodawca domaga ustalenia ustawodawstwa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego od dnia 01.10.2012 r., tj. tego samego okresu, który był już przedmiotem rozstrzygnięcia zarówno organu rentowego jak i w prawomocnie zakończonym postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Świdnicy, przy czym wnioskodawca nie wskazał innych zarzutów odnoszących się do zaskarżonej decyzji, a wręcz przeciwnie oświadczył, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia wysokości zaległych składek.

Z tych też względów odwołanie wniesione przez D. R. podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne w myśl art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.